

paa Veje, man ved er ufarbare i alt Fald under denne Regering, kan kun gøre Skade ved at bortlede Opmærksomheden fra Interessen for at faa de farbare Veje befærdet. Jeg mener, at der har Udvalgsarbejdet været af særdeles stor Nytte ved at tilvejebringe en højst fornøden og gavnlig Klarhed.

Se, de rigtige Veje at gaa for at faa vort Land ud af Valutamisæren er, som jeg søgte at udvikle i Gaar, og som vi har hævdet i Udvalget meget stærkt, Valutakonferencens Veje. Det er, som jeg har haft Lejlighed til at udtale for 1½ Uge siden, tror jeg det var, et Minimalprogram. Det er ingenlunde, hvad vi, hvis vi havde tilstrækkelig Indflydelse og Magt, vilde være tilfredse med. Det er et Mindstemaal, men det er det Mindstemaal, som man er enedes om fra vidt forskellige Sider, fra de forskellige Erhverv og fra det mindre Landbrug med og fra Repræsentanter for alle Partier. Det er Erhvervenes Forligsprogram, det er et Kompromis, som er afsluttet efter halvtredie Maanedes indgaaende Arbejde. Der er en farbar Vej. Hvis Regeringen og Regeringspartierne blot vilde stille sig lige saa imødekommende, lige saa opportunistisk forstaaende, lige saa villige til virkelig Handling i Øjeblikkets forfærdelige Situation — for det er en forfærdende Situation, vi er ved at glide ind i! For mig staar det saadan, at dette Lovforslags Gennemførelse vil kun give en lille kortvarig Aandepause, en Galgenfrist, kan man ogsaa kalde det. Det vil gøre lidt Nytte, det kan bremse den værste Valutaspekulation i Øjeblikket, det kan udjævne Kurserne noget, men dette Lovforslag i sig selv kan ikke i nogen som helst Grad bidrage til Kronekursens Stigning. Der maa helt andre Midler til. For at vi kan naa frem ad den Vej, maa Aarsagerne til den nuværende Misère borttryddes. Men de Udtalelser, vi har hørt under Udvalgsarbejdet fra den ledende politiske Side, baade fra dens ene Fløj og fra dens anden Fløj, har for os været i høj Grad mistrøstende. Vi fik fra en Side, en — det anerkender jeg — frit og aabent talende Side indenfor Venstrepartiet, at vide, at det aldeles ikke er Regeringens Mening at føre nogen som helst ny Politik her i Landet; dette er et lille Skridt til Siden som nogle tidligere smaa Skridt til Siden, der er aldeles uforbindende, som ikke skal skabe Præcedens, som ikke skal være mindste Vidnesbyrd om, at man slaar ind paa en tidssvarende økonomisk Politik; det maa vi ikke bilde os ind, det blev udtrykkelig sagt os. Der vil ingen sideløbende Midler blive bragt i Anvendelse af den Art, som er nævnt af Valutakonferencen,

og andre er jo i Virkeligheden ikke nævnt som praktisk gennemførlige.

Derimod har vi med Hensyn til Diskontoforhøjelsen faaet Udtalelser, som i høj Grad forøger vor Frygt for, at dette Middel snart vil blive bragt i Anvendelse. Den højtærede Minister udtalte i Gaar, at han ikke ønskede det, at han vilde modarbejde det, at der heller ikke i Nationalbankens Ledelse var nogen Tendens i den Retning, men samtidig betonedede han — og det er blevet endnu skarpere betonet under Udvalgsbehandlingen —, at Regeringen ingen Magt har der, at det er andre Magtfaktorer, det afhænger af. Regeringen er i dette Øjeblik, hvor vi kommer og tilbyder Statens Hjælp i rigeligt Mon til den hjælpeløse Nationalbank, afmægtig paa dette Punkt. Et saadant Spørgsmaal som Diskontoen her i dette Land har vort Lands politiske Styre intet med at gøre. Den kan give sine Raad, den højtærede Minister kan møde til en Konference, ligesom han mødte i Maj Maaned, da Diskontoen blev forhøjet, men han hævdter bestemt og skarpere og skarpere, at han paa dette Punkt er en magtesløs Magthaver. Jeg ser i et Blad i Dag en Forargelse over, at jeg i Gaar har brugt Udtrykket „Bankvælde“. Jeg kan ikke se, at der kan bruges noget mildere Ord. Det er da ikke Folkestyre, thi ved dette forstaaes jo, at Folket gennem sin Rigsdag og sin Regering er suverænt paa de vigtigste af Samfundslivets Omraader, at man ikke er magtesløs. Paa dette overmaade vigtige Omraade: Diskontoen i vort Land, har vi magtesløse Magthavere. Magten ligger i Bankverdensens Haand, det kalder jeg Bankvælde og ikke Folkestyre.

Og nu frygter jeg, at Stillingen er denne, at efter dette Lovforslags Gennemførelse — som kan bringe os en lille Galgenfrist, men ikke i sig selv varigt kan forbedre Valutaen — i dets Spor maa der følge andre Ting. Vi staar overfor et Alternativ. Der vil enten komme en Diskontoforhøjelse, eller vi maa fortsætte med de Forholdsregler, som Valutakonferencens store, overvældende Flertal har anbefalet. Og en Diskontoforhøjelse, den ved vi hvad betyder. Den betyder ganske vist, at Kronen kan stige noget, men samtidig følger der Erhvervsløshed, der følger Arbejdsløshed, der følger Vanskeligheder af økonomisk Art, ikke mindst for vort Landbrug.

Det er med dybeste Bekymring, at vi fra vor Side, da dette er blevet det fattige Resultat af Folketingets Arbejde paa dette